

**"כל בני האדם נולדו שווים,
אבל הם צריכים לעבוד קשה
בשביל להיות שווים את זה."**

יאיר לפיד

גיליון מס' 2519 כ"ה סיוון תשע"ח * 8 ביוני 2018
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

היו זמנים... 4

במסגרת שנת השבעים לכפר הנשיא, יגיש הארכיון פנינים מההיסטוריה המקומית. והפעם - **החלפות אסיפה** שפורסמו בתום דיונים ארוכים ונרגשים, בנושא טעון מאוד: **האצבר ללינה המשפחתית**.

11/08/1963

לינה משפחתית:

לאחר אין ספור דיונים -
החלטה סופית לשינוי
שיטת הלינה המשותפת,
ללינה משפחתית -

אושרה. בעד: 72 (2/3), נגד: 37 (1/3), נמנעים: 4.

11/11/1963

לינה משפחתית:

סידור הלינה יחול עד לגיל 12-14 (לעומת הצעות: עד גיל 9, או עד גיל 18).

17/12/1963

הערעור על קביעת גיל הילדים שנכנסים ללינה המשפחתית נדחה בדיון במזכירות.

21/11/1964

כיתות "עשור" ו"אייל" יצאו גם הן ללינה אצל ההורים, לשנתיים. הסיבה: מספר משפחות שאחרת לא יחוו כלל את הלינה המשפחתית.

01/05/1965

ערעור של משה בן חיים בעניין העברת ילדי כיתת "עשור" ללינה משפחתית - התקבל. הנושא חוזר להחלטת הורי כיתת "עשור". (ההורים החליטו בחיוב).

07/06/1965

ערעור של משה בן חיים בעניין העברת ילדי כיתת "עשור" ללינה משפחתית - נדחה.

20/06/1965

כיתת "עשור": א. יקבלו מועדון.
ב. יעברו לבתי ההורים ב - 23.6.65

ערכה: רחל גינת

ברכות חמות

לך גל סער בקבלך את תפקיד מנהל הקהילה,

בכפר הנשיא

מאחלים לך ולנו שתמצא בנו עניין,

שתיצוק לתפקיד משמעות משלך

שנצליח להתרומם איתך למקומות טובים ומעניינים

שהשינוי יהיה שופע ברכה והצלחה לכולנו.

סומכים עליך שיחד איתך נגיע אל מקום החיבור

שנהיה שוב גאים.

קהילת כפר הנשיא

צ'ור ארק'

נקודות של אור / תמר וולפין

הרבה צער, סבל, מצוקה ועוולות אנו רואים במדינה שלנו יום יום. התקשורת מספרת לנו על הרבה מצוקות ועוולות כאלה. ויש גם הרבה צער, סבל ומצוקה שהטבע, או אלוהים מביא עלינו ואנחנו לא כל כך מבינים מדוע. מדוע דווקא לאנשים אלה? מדוע דווקא לנו? בין היתר, אלה הן מחלות, מומים למיניהם, נכויות כתוצאה מתאונות או ממחלות, ובעיקר מומים מולדים.

חברה בריאה וטובה נמדדת באופן שבו היא מתייחסת אל הנפגעים, אל הנכים, אל המוגבלים, אל אלה שאינם יכולים לחיות חיים עצמאיים.

שנים רבות אני בקשר עם אחד המקומות אשר מביא איכות חיים וטיפול לבעלי צרכים מיוחדים, בעלי פיגור בדרגה קשה, וזהו "בית יחד" במחניים. המקום שצמח מפינה קטנה בקיבוץ מחניים, גדל והפך למעון לקרוב לעשרים דיירים, ומרכז יום לאחרים.

בשבוע האחרון נחשפתי לשני מוסדות נוספים באזורנו, שבהם שוהים ילדים ובוגרים בעלי דרגות כאלה ואחרות של פיגור. המקום הראשון הוא בית-ספר "שחפים" שבו לומדים ילדים בגילאי 6 – 21. עד לפני כמה שבועות שכן בי"ס שחפים באתר של המועצה האזורית מבואות חרמון, במבנים שבהם היה פעם בית הספר מבואות חרמון, שנסגר לפני כחמש עשרה שנים.

לפני כמה שבועות עבר בית הספר לקיבוץ עמיר, לבניין אשר עד לא מזמן היה הבית הסיעודי של הקיבוץ. הבית נסגר, ובית הספר "שחפים" עבר למבנה הריק הזה באופן זמני, עד לגמר שיפוץ הבית הקבוע שלהם.

ראיתי שם ילדים ונערים יהודים, חרדים, ערבים, דרוזים, מכל רחבי צפון הארץ. הם שוהים שם כל יום מהבוקר עד אחרי הצהריים, וחלקם גם עד הערב. בבית הספר יש כשישים ילדים, וכמספר הזה אנשי צוות: מורים, מטפלות, אנשי תחזוקה ועוד. את בית הספר מנהל ישי אדלר, שהיה עד לפני 13 שנים מורה בבית הספר עמק החולה, והיה גם מאמן השחייה של הספיישל אולימפיקס (הוא היה המאמן של שחר גדליזון, כשהיא קבלה את מדליית הזהב באולימפיאדה של הספיישלים).

ראיתי שם עבודת קודש שנעשית עם הילדים האלה, חלקם אינם שולטים בצרכיהם, והמטפלים והמטפלות מחליפים להם טיטולים. ראיתי נער דרוזי עם שיתוק מוחין, כשבאו הוריו לקחת אותו. הם נכנסו לשיעור שבו חגגו יום הולדת לאחד התלמידים. הנער הדרוזי, שראה גם את הוריו, התרגש עד מאד, והתרגשותו אחזה גם בי, ובלי שיכולתי לעצור את דמעותיי, הן פשוט מלאו את

העיניים. אין לי ספק שהעובדים במקום, כבר זכו, מראש, במקום מכובד בגן-עדן, אם הוא אכן קיים.

אסנת ארצי, שלנו, הייתה מורה בבית הספר "שחפים" במשך כמה שנים, עד שהפכה להיות מפקחת בחינוך המיוחד.

כעבור כמה ימים נסעתי עם חברה למקום שנקרא "מארג" והוא נמצא בצ.ח.ר., במתחם של מפעל סולרום (ליד אולמי "קזבלנקה"). זהו מקום תעסוקה לאנשים עם פיגור בדרגות שונות, והם מייצרים חפצי אמנות יפהפיים, שנמכרים בחנות במקום. תהליכי הייצור מותאמים ליכולות ולקשיים של כל העובדים, ויש להם שם מדריכים, מעצבים, מטפלים למיניהם וגם מתנדבים שעובדים איתם. פגשתי שם את אריק לינטון שאחראי לחדר הלייזר, שם מייצרים במכונה ממוחשבת שלטים ותמונות שהמכונה חותכת, ואחר כך העובדים במקום משייפים וצובעים את המוצרים. במתפרה תופרים כריות וחפצי נוי אחרים, ובנגריה משפצים רהיטים ישנים.

המקום מרווח ומואר, צבוע בלבן ובתכלת, האווירה במקום ממש קסומה, ויש גם בית קפה שבו אפשר לשבת בין הקישוטים והמוצרים השונים, לשתות קפה לאכול משהו קל, וכמובן חנות שבה אפשר לקנות מתנות לכולם.

סיירתי במקום, פגשתי את אריק וגם את טלי, תושבת שלנו, שהיא אחת ועובדת שם במקצועה. וגם תושבת נוספת שלנו, אלה שיר, אשר משמשת המעצבת של הבית ושל המוצרים שבו, והיא אחראית לעיצוב היפהפה של המקום.

אמרתי שטוב להרגיש, שיש במדינה שלנו גם מקום שנותן כבוד ואהבה לאנשים הזקוקים לעזרתנו, ומסתבר שכבר אמרו זאת לפני.

אני ממליצה לכולכם: סעו למקום, ראו כמה הוא נפלא, קנו שם מתנות, שתו שם קפה עם עוגה, אני בטוחה שאתם תרוויחו מכך לא פחות ממה שירוויח מכך המקום.

ובנוסף לכך, אפשר גם להיכנס דרך גוגל, לפרוייקט "עיגול לטובה", שבעזרתו אפשר לתרום סכומים צנועים למקומות אלה.

תמר

אֲנָשִׁים טוֹבִים בְּאֻמָּצֵה הַדֶּרֶךְ
אֲנָשִׁים טוֹבִים מְאֹד
אֲנָשִׁים טוֹבִים יוֹדְעִים אֶת הַדֶּרֶךְ
וְאֵתֵם אֶפְשָׁר לַצֶּדֶד

פצימות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

השבוע ביקרנו בהוואי וטיפסנו על הר געש. זה קרה בערב החברתי עם טומי עמית שסיפר על שנת החופש שלו, בה נסע להוואי כדי לחקור את הרי הגעש שם. כל זה התחיל אצלו כמובן כאן כאשר החל להתעניין בשפיכות הבזלת שסביב כפר הנשיא והסביבה. בעקבות מחקרים שלו התברר ואושר ע"י חוקרים יודעי דבר שתל רומן הוא הר געש כבוי. טומי סיפר על התפרצויות געשיות ושרשרות הרים מתחת לאוקיינוס האטלנטי. ועל החגיגות והריקודים שערכו ילידי המקום בזמן ששהה בהוואי, ופתאום המועדון איבד את הקירות ונפתח אל העולם הרחב. לאחר שטומי סיים, צילה המשיכה וסיפרה לחברים המרותקים על הביקור שלה לא מזמן אצל אביתר בנה שמתגורר היום בהוואי ומשיט ספינת משא ששטה בעזרת מפרשים בלבד. אביתר מתגורר קרוב מאוד להר שהתפרץ לא מזמן באי הגדול והיה קרוב מאוד לפינוי מביתו. התמונות שצילה הביאה היו מרהיבות. זה היה ערב מדהים ותודה לטומי וצילה שפתחו לנו חלון לעולם הגדול ולטבע, גם האנושי.

ביום רביעי לב הקיבוץ עבר לבריכה. והיה ממש נחמד. מתברר שזה פינה להרבה משפחות עם ילדים ששכשכו במים, יצאו החוצה אכלו ארוחת ערב בבריכה, פלאפל וצי'ז טוסט הרביצו מקלחת טובה במלתחות החדשות וחזרו הביתה עייפים אך מרוצים ורצוצים ישר למיטה.

האלבום המיוחל לחג השבעים הגיע, ונורית מחלקת אותו בהתלהבות והוא נחטף כמו לחמניות טריות. אני קיבלתי את הספר שקניתי בזמן שהייתי בבריכה. וגל נכדתי ממש חטפה לי אותו מהיד והתחילה לדפדף במרץ ובעיון רב. ושאלה שאלות רבות:

- למה התמונות האלה בשחור לבן?

- האם כל מי שנמצא בקיבוץ היום נמצא גם בספר?

- איפה את סבתא בתמונה של הכיתה שלך?

- איזה כיף היה לאמא שלי שבנתה איש שלג. ועוד ועוד...

כשרציתי לקחת את הספר ממנה כדי ללכת הביתה היא סירבה להחזיר אותו ולקחה אותו לביתה להמשך קריאה וצפייה. בעיני זה מוכיח שאכן האלבום עושה את העבודה שלשמה הוא נועד.

רג'י תציג את החולצות בברכה על מנת שתוכלו לבחור חולצות ולהזמין לעצמכם. אתם מוזמנים לבוא לברכה לראות את החולצה שתבחרו בה ולהזמין אותה אצל רג'י.

בשבוע הבא פסיפס כלי הבית המשפחתיים יוצא לדרך. פרטים על הפעילות יגיעו בהמשך, ובינתיים כל אחד ואחת מכם מוזמן למצוא בבית כלים שאינם יותר בשימוש: צלחות, קערות, כוסות קרמיקה שהמשפחה מוכנה לוותר עליהם ולהביא אותם ללב הקיבוץ. אנחנו נודיע לכם מתי, על מנת שכל אחד יוכל להכניס חלק משלו לפסיפס הגדול של כל מי שמתגורר וחי בכפר הנשיא ומעוניין להיות שותף. את הפסיפס נדביק על הקיר שמתחת לחדר האוכל. כולם מוזמנים.

להת' רחלי ומעין

חולצות ה-T לחג השבעים הגיעו.

אפשר כבר להזמין

טי שרטים לבנים עם הדפס צבעוני יש בכל הגדלים (DRY FIT)

ויש גם טישרטים וגופיות לבנים ושחורים עם הדפסים לא צבעוניים (100 אחוז כותנה)

אני אהיה בברכה בשבת 9/6 ואפשר יהיה לראות את הדגמים וכדאי כבר גם להזמין במקום. בין השעות 11:00 - 14:00

אהיה באיזור הברכה גם אחהצ בין השעות 14:00 - 16:00

מחיר לחולצה הוא 25 שח. התשלום הוא דרך הנהלת חשבונות או במזומן לאלה שאין להם כסף חשבון.

בברכה רג'י

כמו בתוך קופסה

השבוע מנינו את יום השנה ה-36 לפרוץ מלחמת לבנון הראשונה. המלחמה שהתחילה בשנת 1982 ונסתיימה למעשה בשנת 2000 כאשר החייל האחרון עזב את אדמת לבנון, בהוראת ראש הממשלה דאז אהוד ברק. 36 שנה הן הרבה זמן ואולי רבים מכם כבר לא זוכרים את אחד התוצרים של המלחמה ההיא, קברט סאטירי שנקרא "כמו בתוך קופסה" שהפיקה חבורת צעירים מכפר הנשיא, שמנתה את האחים גרשון ואדם מדר, ניר פרלסון, ענת (אז) מירון. ואליהם הצטרפו רועי רשקס מקיבוץ סאסא ומייק אסקין, שהיה אז מתנדב בקיבוץ ניר אליהו וניגן במפוחית בהתלהבות ובדבקות של בוב דילן. את הקברט הסאטירי כתבתי ביחד עם ידידי רועי רשקס והופענו איתו במשך כשנה בכל רחבי הארץ.

הביקורות בעיתונות הארצית היללו והתלהבו. ובשיא אפילו הזמינו את רועי רשקס ואותי להתראיין בגלי צה"ל. אני זוכר שהיינו מעמיסים את הפולקסווגן הכתום בתפאורה המינימלית שיצרתי, מעמיסים את החבר'ה, אוספים את מייק אסקין בניר אליהו, ונוסעים להופיע למשל בקיבוץ רביבים שבדרום. וחוזרים מאוחר באותו לילה הביתה, ולמחרת קמים בבוקר לעבוד.

בעיקר שמורה בזיכרוני דמותו של מייק אסקין, בעל ערימת השיער הבלונדיני שנראה כמו צעיר אמריקאי שנמלט מגיוס למלחמת ויאטנם, נופח בעוז במפוחית ושר בהתלהבות "אני בן קיבוץ בחור חביב, לגברים אני קשוח בחורות אני משכיב". מדהים לגלות כמה שהשיר "בן קיבוץ" תפס ומאז הוא בוצע במאות קאברים במסיבות סיום בתי-ספר ובאירועים נוסטלגיים אחרים.

במשך השנה האחרונה רוני וגנר שסימנה לעצמה מטרה ועמלה על גרסה חדשה ל"שיר הסריקה" מתוך הקברט, שהופק בתמיכתה המבורכת של המועצה האזורית גליל עליון. השיר עובד והוקלט באולפן ברמה מקצועית מאוד ויצא השבוע לשידור בגלי האתר, כמו שקראו להם אז בשנות השמונים.

וכך כותבת בקיר הפייסבוק שלה, רוני וגנר שהפיקה גרסה חדשה של שיר הסריקה: "מה אומר לכם השם 'כמו בתוך קופסה'?"
"היה היה בשנות ה-80 קברט סאטירי שעסק בקיבוץ ובמלחמת לבנון מזווית ביקורתית נוקבת, הופיע בקיבוצים רבים בכל הארץ והפך לקאלט. כתבו אותו דודו פלמה מכפר הנשיא ורועי רשקס מסאסא והשחקנים היו קיבוצניקים מסאסא וכפר הנשיא ומתנדב אחד. כל מי שהיה בשנת '85 בין הגילאים 15-

75, סביר להניח שצפה במחזה במו עיניו. גם היום אין כמעט קיבוצניק שלא מכיר את השורות "ני בן קיבוץ, בחור חביב, לגברים אני קשוח, בחורות אני משכיב וגו'..". אבל לא כולם יודעים שמקור השיר הוא באותו קברט סטירי, אשר יוצריו לא השאירו אף חלקה קיבוצית ופוליטית נקייה מביקורת וכלל עוד פנינים אלמותיות. למשל "שיר הסריקה" - שמתאר את תחושותיו של אדם פוסט טראומטי שחוויות המלחמה עוד מפעמות בו, נוכח הניסיון שלו להתמודד עם המציאות האישית והציבורית במדינת ישראל האוכלת יושביה.

אני נולדתי וגדלתי בכפר הנשיא וכשהמחזה הנ"ל הוצג LIVE הייתי בכיתה ו' ולא הבנתי הרבה. במהלך השנים יצא לי לצפות בזה בוידאו כמה פעמים ומפה לשם הבנתי שמדובר ביצירה מיוחדת במינה, הן מבחינת התכנים שבהם עסקה - ביקורת חברתית ופוליטית חריפה, והן מבחינת הטקסטים המשונים, הבימוי הייחודי וכמובן השירים שפגעו בול. "כמו בתוך קופסה" לא סתם הפכה למיתולוגית. אז כבר שנים רבות שאני יודעת שהיצירה הזאת טובה מדי וחשובה מדי מכדי להישכח בתהום הנשייה, וחולמת לעשות עם זה משהו. לפני כשנה וחצי כינסתי יחד חבורת מוזיקאים נפלאים שחלקם קיבוצניקים לשעבר: סגול 59 מעין החורש, ארי גורלי מיוזפת, זיו וולפסון מיטבתה, הם הצטרפו להרפתקה וביחד הקמנו לתחייה את "שיר הסריקה" בגרסה מחודשת, חלקיק מאותו קברט שכמעט ונשכח במהלך 30 ומשהו השנים האחרונות. היוצרים המקוריים נתנו את ברכתם והתוצאה - ששחררה היום לאוויר העולם - כאן לפניכם, חזקה ובוועטת לפחות כמו המקור.

השיר יוצא היום (יום ג' 5.6.18) לרגל יום השנה לתחילת מלחמת לבנון הראשונה, ומוקדש לכל מי שהיה שם, למי שעדיין שם באופן כזה או אחר, למשפחות ולכל מי שזוכר."

* מי שמעוניין לשמוע את השיר ולצפות בקליפ החדש - שיחפש ביוטיוב "שיר הסריקה 2018"

התנצלות והכרת תודה

אני מבקש להתנצל בפני גבי אורן שלרוע מזלו השתרבב שמו אל תוך סיפור הכשת הנחש, שסיפרתי בדברי הכפר בשבוע שעבר. לגבי לא היה כל חלק בסאגה הקשה שעברתי, פרט לכך שהיה במקרה נהג אמבולנס תורן באותו יום, ועשה את זה בהתנדבות ובחפץ לב, ממש כמו שהוא ממשיך גם היום לקצור דשאים בקיבוץ בהתנדבות ומטוב ליבו. אני מניח שאם אבטא את מה שאני חש באמת, אז אני בעיקר אסיר תודה לו על כך שהביא אותי בשלום אל בית החולים ובכך הציל את חיי. אז גבי תודה וסליחה אם נפגעת.

דודו פלמה

כשקראתי את הסיפור של דודו, לא הפסקתי לצחוק. סיפור שאתה באמת יכול בו לצחוק או לבכות. חשבתי שהתיאור היה סוריאליסטי, מסופר באופן כל כך נפלא. עם כל ההרפתקאות המיותרות והעולב של האיש שזקוק לעזרה. וכתבתי לו בתגובה, שגם אני נפגשתי עם האלונקה המתקפלת הזאת, בנסיבות שכמעט הפכו לטרגיות. בדרך לאישפוז עם פריצת דיסק חמורה, האלונקה לא רצתה להתקפל פנימה ולהחליק לתוך האמבולנס, ומצאתי את עצמי בקול חבטה על הארץ. בדרך חזרה מבית החולים שוב סירבה האלונקה להתקפל, ושוב היינו על המדרכה, האלונקה ואני. וכן, זה כאב נורא. חשתי עליבות נוראה, ורק כלפי עצמי. ג'רי ז"ל שהיה אז נהג האמבולנס שהסיע אותי, היה נבון ונבהל. הוא רק רצה לעזור לי, התאמץ ומאוד השתדל.

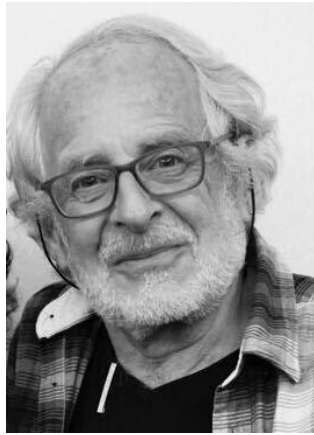
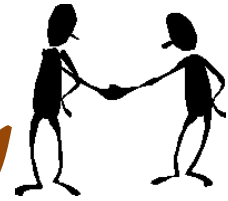
ורציתי להוסיף להתנצלות של דודו, ולומר לגבי, שזה פשוט חלק מסיפור האישפוז של דודו, זה לא אישום ואין בו שום עלבון אישי, אלא רק אולי כלפי האלונקה הסרבנית.

היו ימים.

שושנה שרקי

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר
את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **שוון בר, תושב קבע**
(שבנה את ביתו) בהרחבה

איך הגעתי לקיבוץ

בשנת 1974 עליתי לארץ משבדיה, וכבר מאז תמיד רציתי לגור בקיבוץ, אבל זה התנגש עם הקריירה: אחרי שסיימתי את הדוקטורט והיינו מועמדים לקיבוץ אייל ולקיבוץ גרופית, אמרו לנו שאם אני רוצה להיות בקיבוץ אני צריך לעבוד כמה שנים בקיבוץ ורק אח"כ לחזור לאקדמיה. אז עזבנו את זה, ולקראת היציאה לפנסיה זה התאפשר לנו. רצינו לבוא לצפון, ונרשמנו במחניים – שם אשתי קטפה פעם בעבר תפוחים... אבל אז מזכרתי שבכפר הנשיא יש לי מכרה, אילנה ברמן (פרנק), ובאנו לראות את המקום, התרשמנו מאוד מהגבעה שעליה בנויה ההרחבה, והחלטנו לבוא לכאן. כרגע אני גר כאן רוב השנה עם בת זוגי הנוכחית, שהיא אוסטרלית. אני מחלק את הזמן שלי בין כאן, אוסטרליה, כנסים אקדמיים במקומות שונים בעולם ושני הילדים שלי, אחד בשוודיה ואחד בפלורידה.

מה אני עושה בחיים

אני פרופסור אמריטוס (בפנסיה) בפקולטה למדעי החיים באוניברסיטת תל-אביב. לימדתי הרבה קורסים בביוולוגיה כללית, נושא ההתמחות שלי הוא פוטוסינתיזה של צמחי ים. אני כרגע פנסיונר, אך עדיין עוסק במדע, מארגן ומשתתף בכנסים, עושה שיפוט של עבודות דוקטורט ומאמרים מדעיים מכל העולם, ועדיין מלמד קצת בהתנדבות. ביום שבת הקרוב אני נוסע לכנס בסינגפור.

משפחה בקיבוץ

אין לי קרובי משפחה כאן אבל חברים יש לי הרבה – בשנים האחרונות אני מרגיש שהקיבוץ הוא המשפחה שלי, ולא רק ההרחבה. אנחנו מוזמנים לארוחות אצל אנשים בקיבוץ לעיתים קרובות, ואוהבים להיות חלק.

כמה מילים על הקיבוץ

עם כמה שאני נוסע בעולם, ועכשיו אני יחסית מעט כאן, הקיבוץ הוא המקום בו אני מרגיש הכי טוב בעולם. ללכת בשבילים כאן זה כל כך טוב. אני נהנה להשתתף כאן בחוגים, גם נתתי חוג כאן, על היווצרות כדור הארץ והאבולוציה, ואני מקווה להמשיך בכך. יש לנו גם קבוצת דיונים, זה מין מועדון גברים, אנחנו נפגשים פעם בשבועיים וכל פעם מישהו מציג נושא מעניין לדיון.

משהו שאני רוצה לספר

שני דברים.

אני בן לניצולי שואה שבאו לשוודיה שנה לפני שנולדתי. הם קראו לי סוון כתודה לארץ החדשה שקיבלה אותם אחרי המלחמה. זהו שם שוודי טיפוסי, משהו כמו "שי" בארץ, וזו גם המשמעות שלו.

יזמתי וייסדתי ארגון שנקרא ecoocean, שמטרתו לממן מחקרים ימיים וגם להעלות את המודעות לחשיבות של הים. יש לנו ספינת מחקר מצויידת, ואנחנו מאפשרים לחוקרי ים להשתמש בה. המחקרים מתבצעים גם בארץ וגם בעולם – היינו באריתראה, בים השחור.. יש לנו גם מרכז חינוכי בקיבוץ שדות ים, שמיועד גם לילדי בית ספר. הארגון ממומן מתרומות. אחרי 10 שנים שהייתי מאוד פעיל, בזמן האחרון העברתי את הניהול הלאה. אפשר לקרוא על הארגון באתר ecoocean.org.

תודה סוון!

מענף הנוי / גיא וגנר

לחברי הקהילה שלום

בתחילת 2018 קיבלנו לביצוע מספר פרויקטים של פיתוח נוי. עקב מצב התקציב, לא התאפשר לעשות פיתוח במקביל לאחזקה שוטפת וכך עבודות הפיתוח הכתיבו דחיית משימות האחזקה. בנוסף, בחורף 2017/18 החלטנו לצמצם מאוד בהיקף הריסוסים למניעת עשבייה. כתוצאה, באביב היתה צמיחה נמרצת של צמחי בר, בהם אנו מטפלים בחרמש ומכסחת.

בחקלאות, לפני כ-25-30 שנה, התחיל תהליך הדרגתי של הפחתת שימוש בחומרי הדברה, בעקבות הצטברות ראיות בדבר השפעתם השלילית של חומרים אלה על בריאות האדם, בע"ח, הקרקע, איכות מי תהום ועוד. מאז יש עליה מתמדת במודעות לנושא, והולך ופוחת השימוש (בחקלאות ובגינות) בחומרי הדברה כברירת מחדל. למרות כוח פוליטי רב ולובי אגרסיבי של יצרני חומרי הדברה, ב-2015 החומר גלייפוסט ("ראונדאפ")- הכימיקל החקלאי הנמכר ביותר בהיסטוריה- הוכרז ע"י ארגון הבריאות העולמי כחומר "כנראה מסרטן" בבני אדם.

אז למה עדיין מרססים? 1. כי התרגלנו. התקבעה אצלנו תפיסה אסתטית לפיה צמחי בר הם האויב, והימצאותם בגן הנוי פירושה הזנחה. 2. אחרים עדיין מרססים אז כנראה שזה בסדר... 3. זה מאוד מאוד נוח. מי שמרסס לא צריך להכיר את סוגי העשבים השונים, לא צריך לדעת במה להילחם ומה לא מהווה בעיה, ולא צריך להקדיש מחשבה לדרכי פעולה חלופיות, בריאות ושפיות יותר.

חשוב להבין שפיזור שיטתי של רעל בכל השטחים הציבוריים (פעמיים בשנה לפחות, לקבלת שטח "נקי") לא משרת אותנו, ומזיק בטווח הארוך. שטח מרוסס אינו נקי, אלא מזוהם. אך בעוד שחקלאי אולי נאלץ לרסס כדי לשמור על מקור פרנסתו, הריסוס בגן הנוי הוא בעיקר משיקולי אסתטיקה. ההבנה כוללת חינוך (עצמי), ושינוי המראה שהתרגלנו אליו כל החיים: מראה של ישוב שאינו מרוסס, שונה מזה של ישוב מרוסס, וחשוב להבין זאת ולא לצפות לראות שטח "סטריילי" חום, אלא שטח ירוק. בשטח ללא קוטלי עשבים יש פחות אבק בקיץ, פחות היסדקות (ביובש) וסחף קרקע (בגשם), יש שמירה על לחות הקרקע, עידוד צמיחת פרחי בר, ועוד..

לטווח הארוך, יש כוונה ליצור גן נוי בר-קיימא, כלומר גן באחזקה נמוכה, שגם נראה טוב. ריסוס עשבייה קבוע, בנוסף לעלויות הכספיות, גורם לכך שאותם מיני עשבים (המינים האגרסיביים יותר- גדילן, חוביזה, חרדל ועוד)

חוזרים שנה אחרי שנה. עם הפסקת הריסוסים, מתחיל תהליך של סוקצסיה (succession), בו נוספים עוד ועוד מיני צמחי בר משנה לשנה, השטח פורח במגוון צבעים והדומיננטיות של הצמחים האגרסיביים דועכת.

כיסוח כל השטח בחרמש, הוא כמובן לא בר קיימא. כדי לאפשר את הפחתת הריסוסים בצורה שתהיה אסתטית וגם תביא לחיסכון, בכוונתנו להכשיר את השטחים הפתוחים כך שנוכל לטפל בהם ע"י טרקטורון לכיסוח דשא. באביב 2018 כבר התחלנו בניקוי חלק מהשטח בשיטה זו, והתוצאות מבטיחות. כיסוח צמחיית הבר מתבצע מספר פעמים באביב, לפני התייבשות, וכך אין סכנת שריפות. שיטות נוספות למניעת עשבייה היא חיפוי השטח ברסק גזם (יש לנו בחינם) ושימוש בצמחי כיסוי. יש לזכור שגיבון בר קיימא, בניגוד לריסוסים, הוא לא שיטת "אינסטנט", אלא תהליך שלוקח זמן, וצריך סבלנות ואורך נשימה.

שיהיה לבריאות לכולנו

גיא

רואים אני מקיים כל מה שאני
מבטיח: הבטחתי לחסל את העוני
והעוני גדל. הבטחתי לחסל את
החמאס והוא התעצם. הבטחתי
איראן גרעינית ותודות לי עוד
מעט איראן תהיה גרעינית..

חדש באינטרנט

WWW.POOLABOOK.COM

("יו-טיוב של הספרים...")

יש לי חבר צעיר שיזם אתר ספרותי, אשר נותן לכולנו הזדמנות לפרסם ולקרוא בו – ה"יוטיוב של הספרים". והנה לפניכם, איך הוא חגי, מסביר את הנושא בצורה יותר מורחבת ומעודכנת.

רשת חברתית חדשה לשיתוף פרסום וקריאת יצירות ספרותיות .

עד היום כתבת לעצמך שירה, סיפור קצר, סיפור משפחתי או ממש ספר וחשבת לפרסם (הכל או קטעים מסוימים) ברבים או כתבת והתלבטת לגבי הדפסה והוצאה לאור על כל המשתמע מכך? הנה בדיוק בשבילך הוקם אתר אינטרנט המאפשר פרסום ושיתוף כתבך – שירים, סיפורים, מאמרי עיון הגות וכמובן ספרים שלך. וכמובן קריאת היצירות – לעיין, להגיב ולשתף אחרים כמובן.

האתר ידידותי מאוד לתהליך הפרסום, ומאפשר הצגה ראויה ליצירה הכתובה על מרבית נתוני הקריאה וכמובן מאפשר קריאה נוחה – נקיה מפרסומות- בכל מחשב וטלפון חכם.

הפרסום באתר מסייע לקבל החלטה לגבי השאלה מה לעשות? ואיך להתקדם בפרסום והפצת היצירה לפי התגובות שיתקבלו. כאשר הזכויות המלאות ליצירה שייכות למפרסמי היצירות וניתן להסירה מהאתר בכל זמן ובצורה עצמאית.

נכון לעכשיו האתר פועל בשפות העברית והאנגלית כאשר ניתן להעלות כתבי יד בכל שפה.

האתר מתאים גם להצגת ספרים ישנים אשר זכויות היוצרים שייכות כמובן למפרסמי הספרים.

האתר חדש ברשת וזמין לכל מי שמתעניין.

מוזמנים להכנס לאתר WWW.POOLABOOK.COM

חגי פיזם

משולחן העורכת

משתפת אתכם בסיפור לסופ"ש.

בכפר קטן עמד מנזר עתיק, אשר היווה מרכז עליה לרגל לתיירים רבים מהעולם כולו.
אחד מזקני הכפר התגורר במנזר והשגיח עליו. יום אחד, בשעת בוקר מוקדמת, הגיעה קבוצה של תיירים אמריקנים למנזר. אחד מחברי הקבוצה הסתובב בחצר המנזר, הגיע לדלת ודפק עליה. פתח לו הזקן את הדלת והזמין אותו לכוס תה. בעוד הזקן מכין לתייר תה, התבונן התייר סביבו וראה בית צנוע ביותר: חדר אחד ובו מיטת ברזל, שולחן עץ ועליו מפה, שני כסאות ברזל, עששית, שטיח צמר ושידה שעליה מונחים מספר ספרים. כשחזר הזקן עם התה בידו, אמר לו התייר: "ביתך צנוע ביותר אדוני. אינני רואה כאן טלוויזיה, אין לך כמעט רהיטים, אין מקרר, אין מזגן, אין לך טלפון, איך אתה חי כך?"
"היכן הדברים שלך?" שאל אותו הזקן.
"אני תייר, אני רק עובר כאן על הדרך" ענה התייר.
ענה לו הזקן: "כולנו רק עוברים פה על הדרך".

(מתוך הספר: points of you)

שושנה שרקי

